

FRÁ HØVDINUM SKALT TÚ HVALIN SKERA

Á l i t

frá

ARBEIÐSBÓLKINUM AT KANNA DÝRAVERNDARLÓGINA

Januar 1984

U p p s k o t

til

løgtingslóg um vernd av
dýrum.

1. kapittul
Viðferð av dýrum.

§ 1. Dýr skulu viðfarast
forsvarliga og skulu ikki
av vanrøkt, overving ella á
annan hátt vera fyri
óneyðugari líðing.

§ 2. Hvør, sum heldur dýr,
skal syrgja fyri, at dýrið
fær nóg mikið og hóskandi
fóður og drekka, og at tað
í aðrar mátar verður hildið
og røkt forsvarliga, her-
undir at tilhaldsrúm hjá
dýrinum er forsvarliga
innrættað.

lagtingslov om værn for
dyr.

Kapitel 1.
Behandling af dyr.

§ 1. Dyr skal behandles
forsvarligt og må ikke ved
vanrøgt, overanstrengelse
eller på anden måde udsæt-
tes for unødig lidelse.

§ 2. Enhver, der holder
dyr, skal drage omsorg for,
at dyret får tilstrækkeligt
og egnet foder og drikke,
og at det iøvrigt passes og
plejes forsvarligt, herun-
der at dets opholdsrum er
forsvarligt indrettet.

§ 3. Ikki er loyvt:

1. við helsi, tjóðri ella øðrum útbúningi at tarna dýri í rørsluni soleiðis, at hetta elvir dýrinum pínu ella hindrar tí at fáa neyðturvuliga hvíld,
2. at sláa dýr við lutum, ið eru skikkaðir at valda dýrinum ábrek ella svára pínu,
3. at sviða ullina av dýrum í staðin fyri at royta, klippa ella fyri at drepa ótoy,
4. at seta nagla, stáltráð ella líknandi í rennilin á svínum fyri at hindra teimum í at róta í jørðini. Har aftur í móti er loyvt at nýta slættar ringar og agraffir fyri at hindra svínum at róta í jørðini,
5. í samband við at avloysa dýr við burð at nýta krafttól og rossadrátt at taka burðin,
6. at benda horn á seyði við nakkaspenni, fjaðrastáli ella á annan hátt,
7. at tvangsfóðra dýr við gøðing í hyggju,
8. at nýta livandi dýr til mál við skjótivenjing og -kapping,

§ 3. Det er ikke tilladt:

2

1. ved bindsel, tøj eller anbringelse af andre indretninger at hemme dyrs bevægelsesfrihed på en måde, der volder dyret smerte eller hindrer det i at opnå fornøden hvile,
2. at slå dyr med genstande, der er egnede til at volde dyret beskadigelser eller stærke smerter,
3. at anvende afsvidning af dyrs hårlag i stedet for klipning eller for at dræbe utøj,
4. at sætte søm, ståltråd eller lignende i trynen på svin for at hindre dem i at rode i jorden. Det er derimod tilladt at anvende glatte ringe og agraffer til at hindre svin i at rode i jorden,
5. ved forløsning af dyr at anvende kraftmaskiner og hestetræk til udtrækning af fosteret,
6. at afbøje fårs horn med nakkespænde, fjederstål eller på anden måde,
7. at tvangsfodre dyr i fedningsøjemed,
8. at anvende levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger,

9. at skjóta kóp og onnur stórri dýr við høgli og
10. at stinga, skutla ella høgga grindahvalir ella aðrar smærri hvalir, uttan so at sýslumaðurin ella grindaformaðurin í serligum förum hefur givið loyvi til hetta.

§ 4. Heldur ikki er loyvt:

1. at flyta livandi fisk við at seta stengur, viðjur, krókar ella snøri gjøgnum toknur, kjaft ella líknandi,
2. við viðing av livandi fiski at krækja vektarkrókar í nakran part av fiskinum, og
3. at nýta onnur livandi geisladýr enn fisk til agn.

§ 5. Verpingarbúr kunnu einans nýtast við loyvi frá landsdjóralæknanum. Loyvini verða givin fyri 5 ár í senn.

2. stk. Landsstýrið ásetur nærri reglur ella tekur avgerð um treytirnar fyri loyvinum og um hald og røkt av dýrunum.

3. stk. Landsstýrið kann áseta nærri reglur ella taka avgerð um innrætting-

9. at skyða sæler og andre 3 større dyr med hagl og
10. at stikke, harpunere eller hugge grindehvaler eller andre småhvaler, medmindre sysselmanden eller grindeformanden i særlige tilfælde har givet tilladelse hertil.

§ 4. Det er endvidere ikke tilladt:

1. at transportere levende fisk ved hjælp af stænger, vidjer, kroge eller snore, anbragt gennem gallerne, kæberne eller lignende,
2. ved vejning af levende fisk at stikke den til vægtredskabet hørende krog gennem nogen del af dyret og
3. at bruge andre levende hvirveldyr end fisk som agn.

§ 5. Æglægningsbure må kun anvendes med tilladelse fra landsdyrlægen. Tilladelserne meddeles for 5 år ad gangen.

Stk. 2. Landsstyret fastsætter nærmere regler eller træffer afgørelse om vilkårene for tilladelse og om dyrenes pasning og pleje.

Stk. 3. Landsstyret kan fastsætte nærmere regler eller træffe afgørelse om

ina, raksturinn og nýtsluna av øðrum framleiðsluháttum av eggum enn tí í 1. og 2. stk. nevnda.

4. stk. Landsdjóralækninn kann taka eitt loyvi til at nýta verpingarbúr aftur, um groft ella endurtikið brot er gjørt á treytirnar fyri loyvinum ella á reglurnar fyri haldið og røktina av dýrinum.

5. stk. Avgerðir, tiknar eftir 1. og 4. stk., kunnu ikki leggjast fyri annan umsitingarligan myndugleika.

§ 6. Ross, um hvørji vátta frá djóralækna er til skjals um, at tey antin eru útslitin ella vegna aldur, varandi, ólekilig brek ella álvarsligar óvanar eru óhóskandi til brúks, og ross, sum eru avhandað ella afturgoldin av tryggingarfeløgum sum ólekilig og óhóskandi til brúks, skulu ikki handast ella ognast til annað endamál enn til sláturs, uttan so, at landfútin gevur viðurkenning um avhandlingina, ella at hon fer fram í samband við, at avvarðandi eigindómur ella virki verður avhandað.

indretningen, driften og anvendelsen af andre ægproduktionssystemer end det i stk. 1 og stk. 2 nævnte.

Stk. 4. Landsdyrlægen kan tilbagekalde en tilladelse til at anvende æglægningsbure, såfremt der er sket grov eller gentagen overtrædelse af vilkårene for tilladelsen eller af reglerne om dyrenes pasning og pleje.

Stk. 5. Afgørelser, der træffes i henhold til stk. 1 og stk. 4, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 6. Heste, om hvilke der foreligger erklæring fra dyrlæge om, at de enten er udslidte eller på grund af alder, kroniske, uhelbredelige lidelser eller fremtrædende unoder er uegnede til brug, samt heste, som er overtagne eller erstattede af forsikringselskaber som uhelbredelige og uanvendelige til brug, må ikke overdrages eller erhverves til andet formål end slagtning, medmindre landfogeden meddeler samtykke til overdragelsen, eller denne sker i forbindelse med overdragelse af den ejendom eller virksomhed, ved hvilken hesten benyttes.

§ 7. Dýr kunnu ikki verða vand til framsýning, sirkussýning, filmsupptøku ella líknandi, um hetta elvir dýrinum mein ella álvarsliga pínu.

2. stk. Villini dýr kunnu ikki verða nýtt til framsýning í sirkus, variete og líknandi vinnu. Framsýning av dýrum í ferðandi dýrasøvnum er ikki loyvd.

3. stk. Dýragarðar, dýralundir og líknandi kunnu ikki setast á stovn uttan loyvi frá landfútanum. Landsstýrið kann gera nærri reglur um eftirlit við slíkari vinnu og um tilhaldsrúm og búr v.m. hjá dýrunum.

4. stk. Landfútin kann geva undantaksloyvi frá avgerðini í 2. stk., 1. punktum.

2. kapittul

Avlíving og skurðviðgerð

v.m.

§ 8. Tann, sum atlar at avlíva eitt dýr, skal vísja sær, at dýrið verður dripið so skjótt og pínuleyst sum gjørligt. Størri dýr, serliga ross og neyt, sum vegna ábrek, herundir beinbrot, mugu avlívast, kunnu

§ 7. Dyr må ikke dresseres eller bruges til fremvisning, cirkusforestillinger, filmsoptagelser eller lignende, såfremt dyret herved påføres skade eller alvorlig smerte.

Stk. 2. Vilde dyr må ikke anvendes ved forestillinger i cirkus, varieteer og lignende virksomheder. Fremvisning af dyr i omrejsende menagerier må ikke finde sted.

Stk. 3. Zoologiske haver, dyreparker og lignende må ikke oprettes uden landfogedens tilladelse. Landsstyret kan give nærmere forskrifter om tilsyn med sådanne virksomheder og om dyrenes opholdsrum, bure m.v.

Stk. 4. Landfogeden kan meddele undtagelse fra bestemmelserne i stk. 2, 1. punktum.

Kapitel 2.

Aflivning og operative

indgreb m.v.

§ 8. Den, der vil aflive et dyr, skal sikre sig, at dyret dræbes så hurtigt og så smertefrit som muligt. Større dyr, særlig heste og kvæg, der på grund af tilskadecomst, herunder benbrud, skal aflives, må ikke

ikki flytast til sláturs,
men skulu avlívast á stað-
num.

§ 9. Gelding av dýrum kann
bert gerast av djóralækna
og skal gerast undir nýtslu
av doyving.

2. stk. Gelding av hundum
og kattum má bert verða
gjörd, um tað er heilsuliga
áneyðugt.

3. stk. Gelding av grísum
og kálvum, sum ikki eru
meira enn 1 mánað gamlir,
kann verða gjörd av øðrum
enn djóralæknum og uttan
nýtslu av doyving, tá loyvi
er fingið frá landsdjóra-
læknanum fyri hesum.

4. stk. Avgerðir eftir 3.
stk. kunnu ikki leggjast
fyri annan umsitingarligan
myndugleika.

§ 10. At kuta halan av
rossum og neytum og oyruni
og halan av hundum kann
bert verða gjørt, um tað er
heilsuliga áneyðugt. Hetta
kann bert gerast av djóra-
lækna og skal gerast undir
nýtslu av doyving.

§ 11. At taka horn av dýri
kann bert verða gjørt, um
tað er heilsuliga ella
vinnuliga áneyðugt. Hetta
kann bert gerast av djóra-

transporteres til slag-
ning, men skal dræbes på
stedet.

6

§ 9. Kastration af dyr må
kun foretages af en dyrlæge
og skal finde sted under
anvendelse af bedøvelse.

Stk. 2. Kastration af hunde
og katte må kun ske, hvis
det af helbredsmæssige
hensyn er påkrævet.

Stk. 3. Kastration af grise
og kalve, der ikke er over
1 måned gamle, kan foretag-
es af andre end dyrlæger og
uden anvendelse af bedøvel-
se, når der foreligger
tilladelse fra landsdyrlæg-
en.

Stk. 4. Afgørelser i hen-
hold til stk. 3 kan ikke
indbringes for anden admi-
nistrativ myndighed.

§ 10. Kupering af halen på
heste og køer og af ørerne
og halen på hunde må kun
ske, hvis det af helbeds-
mæssige hensyn er påkrævet.
Den må kun foretages af en
dyrlæge og skal finde sted
under anvendelse af bedø-
velse.

§ 11. Fjernelse af horn på
dyr må kun ske hvis det af
helbedsmæssige eller
driftsmæssige hensyn er
påkrævet. Den må kun

lækna og skal gerast undir nýtslu av doyving.

2. stk. At taka knavar av kálvum, sum ikki eru meira enn 1 mánað gamlir, kann gerast av øðrum enn djóralækna, tá ið loyvi er fingið frá lands- djóralæknanum fyri hesum.

3. stk. Avgerðir eftir 2. stk. kunnu ikki leggjast fyri annan umsitingarligan myndugleika.

§ 12. Aðrar skurðviðgerðir hjá dýrum enn tær í §§ 9-11 nevndu, sum kunnu elva dýrinum líðing, undantikið smávegis og stuttvarandi pínu, kunnu bert gerast av djóralækna, uttan so, at viðgerðin kann ætlast at vera bráðneyðug.

3. kapittul
Eftirlit við, at lógin
verður hildin v.m.

§ 13. Tann, sum kemur fram á eitt dýr, ið er eyðsýnt sjúkt, skatt ella hjálparleyst, hevur skyldu eftir førimuni at veita dýrinum hjálp.

2. stk. Vegfarandi skulu hava fyrilit og vísa varsemi við dýrum, ið eru á ella við veg. Við ákoyring

foretages af en dyrlæge og skal finde sted under anvendelse af bedøvelse.

Stk. 2. Fjernelse af hornanlæg på kalve, som ikke er mere end 1 måned gamle, kan foretages af andre end dyrlæger, når der foreligger tilladelse fra landsdyrlægen.

Stk. 3. Afgørelser i henhold til stk. 2 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 12. Andre operative indgreb på dyr end de i §§ 9-11 omhandlede, der kan påføre dyret lidelse, bortset fra uvæsentlig smerte af rent forbigående beskaffenhed, må kun foretages af en dyrlæge, medmindre behandlingens iværksættelse må anses for uopsættelig.

Kapitel 3.
Tilsyn med lovens
overholdelse m.v.

§ 13. Den, der kommer frem til et dyr, som er øjensynligt sygt, skadet eller hjælpeløst, har pligt til efter evne at yde dyret hjælp.

Stk. 2. Trafikanter skal optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed over for dyr, der færdes på

eru ásetingarnar í 1. stk. galdandi.

§ 14. Um eitt dýr av undirfóðring er so avmergjað ella avmaktað, at støðan hjá tí er óforsvarlig, kann lögreglan við eini dagligari bót áleggja eigaranum ella tí, sum hevur dýrið í hondum, at gera tiltak til, at dýrið verður fóðrað forsvarliga. Haraftrat kann lögreglan, um fóðringarstøðan ella heilsustøðan hjá dýrinum ger tað neyðugt, somuleiðis við at áleggja dagligar bøtur forbjóða brúk av tí fyri eitt tíðarskeið upp til 2 mánaðir, og henda freistin kann framleingjast, tó bert fyri 2 mánaðir í senn. Nevndu álegg, sum bert kunnu setast í verk eftir umbidnari váttan frá djóralækna, skulu vera til skjals skrivliga og fevna um ta í 2. stk. nevndu freist fyri at leggja málið fyri landsdjóralæknan.

2. stk. Tann, sum fær álegg eftir 1. stk., kann krevja spurningin, um grundarlag er fyri álegginum, lagðan fyri landsdjóralæknan áðrenn eina freist uppá 3

8
eller ved vej. Ved påkørsel gælder bestemmelserne i stk. 1.

§ 14. Såfremt et dyr på grund af underernæring er så afmagret eller afkræftet, at dets tilstand er uforsvarlig, kan politiet under en daglig bøde pålægge ejeren eller den, hvem omsorgen for dyret påhviler, at træffe foranstaltning til, at dyret fodres på en forsvarlig måde. Endvidere kan politiet, hvis et dyrs ernæringstilstand eller helbredstilstand gør det påkrævet, ligeledes under pålæg af daglige bøder, forbyde brugen af det for et tidsrum af indtil 2 måneder, hvilken frist kan forlænges, dog kun for 2 måneder ad gangen. De nævnte pålæg, der kun kan udfærdiges efter indhentet erklæring fra en dyrlæge, skal foreligge skriftligt og indeholde oplysning om den i stk. 2 nævnte frist for sagens indbringelse for landsdyrlægen.

Stk. 2. Den, over for hvem der i medfør af stk. 1 meddeles pålæg, kan begære spørgsmålet, om der er grundlag for pålægget, indbragt for landsdyrlægen

dagar frá tí, at áleggið verður givið. Í fòrum, har vátanin frá djóralæknanum sigur, at grundarlag ikki er fyri áleggi, kann lög-reglan leggja málið fyri landsdjóralæknan. Sigur vátanin frá landsdjóralæknanum, at grundarlag er fyri, at áður givin álegg standa við, ella at álegg nú verða givin, fær eigarin ella tann, sum hevur dýrið í hondum, frásøgn um hetta við tilskilan um, at hann við at venda sær til lög-regluna áðrenn 14 dagar eftir, áleggið er givið, kann krevja málið lagt fyri rættin.

3. stk. Kemur krav rættstundis til lögregluna um avgerð í rættinum, skal lögreglan syrgja fyri, at áleggið verður roynt í rættinum antin undir tí móti viðkomandi møguliga reista máli fyri brot á hesa lóg ella undir einum fyri viðkomandi undirrátt serliga reist mál. Verður spurningurin um rættargylduna av givna álegginum lagdur fyri dómstólarnar, hevur hetta ikki við sær, at áleggið verður útsett.

inden for en frist af 3 dage fra pålæggets meddelelse. I tilfælde, hvor dyrlægens erklæring går ud på, at der ikke er grundlag for noget pålæg, kan politiet indbringe sagen for landsdyrlægen. Såfremt landsdyrlægens erklæring giver grundlag for, at de tidligere meddelte pålæg opretholdes, eller at der nu meddeles pålæg, underrettes ejeren eller den, som omsorgen for dyret påhviler, herom med tilkendegivelse af, at han ved henvendelse til politiet inden 14 dage fra pålæggets modtagelse kan begære sagen indbragt for retten.

Stk. 3. Fremkommer rettidig begæring til politiet om retslig afgørelse, påhviler det politiet at foranledige pålægget prøvet af retten enten under den mod pågældende eventuelt rejste sag for overtrædelse af denne lov eller under en for vedkommende underret rejst særlig sag. Indbringelse for domstolene af spørgsmålet om retsgyldigheden af det meddelte pålæg medfører ikke udsættelse af dette.

4. stk. Avgerðin hjá rætti-
num um áleggið verður tikin
við úrskurði, sum ikki kann
skjótast fyri hægri rætt.

5. stk. Geva váttnirnar
frá djóralæknanum ella
landsdjóralæknanum grundar-
lag fyri, at áleggið verður
givið, hevur eigarin ella
tann, sum hevur dýrið í
hondum, skyldu at bera
útreiðslurnar av váttnini.
Fyri váttnina frá lands-
djóralæknanum er hetta bert
galdandi, um eigarin ella
tann, sum hevur dýrið í
hondum, hevur kravt, at
málið varð lagt fyri lands-
djóralæknan, og tá skulu
bert beinleiðis útreiðslur-
nar til flutning v.m.
gjaldast aftur.

§ 15. Í føri har undirfóðr-
ing av einum dýri, hóast
álegg eftir § 14, 1. stk.,
áhaldandi fer fram ella,
har mishandling av einum
dýri fyriliggur, kann lög-
reglan flyta dýrið burtur
og antin seta tað aðra
staðni ella, um støðan hjá
tí er sovorðin, at tað
eftir umbíðnari váttn frá
landsdjóralæknanum ikki
eigur at liva, lata tað
avlíva. Útreiðslurnar av
hesum ber eigarin ella
tann, sum hevur dýrið í
hondum.

Stk. 4. Rettens afgørelse
vedrørende pålægget træffes
ved kendelse, der ikke kan
indbringes for højere ret.

Stk. 5. Såfremt dyrlægens
eller landsdyrlægens er-
klæring giver grundlag for
meddelelse af pålæg, er
dyrets ejer eller den, som
omsorgen for dyret påhvi-
ler, pligtig at afholde de
med erklæringen forbundne
udgifter. Forsåvidt angår
landsdyrlægens erklæring
gælder dette dog kun, der-
som sagen af ejeren eller
den, som omsorgen for dyret
påhviler, er begæret ind-
bragt for landsdyrlægen, og
kun de positive udgifter
til befordring m.v. vil
være at erstatte.

§ 15. I tilfælde, hvor der
til trods for pålæg i med-
før af § 14, stk. 1, fort-
sat finder underernæring
sted af et dyr, eller hvor
mishandling af et dyr fore-
ligger, kan politiet fjerne
dyret og enten anbringe det
andetsteds eller, såfremt
dets tilstand er sådan, at
det efter indhentet erklæ-
ring fra landsdyrlægen ikke
bør leve, lade det aflive.
Udgifterne, der er forbun-
det dermed, påhviler ejeren
eller den, som omsorgen for
dyret påhviler.

§ 16. Tað er skylda hjá hvørjum djóralækna, sum kemur til eitt skatt ella sjúkt dýr, ið hann metir, ikki kann lekjast, og at tað fer at hava óneyðuga líðing við sær, at lata tað liva, beinan vegin at fáa tað dripið, um eigarin ella tann, sum hevur dýrið í hondum, samtykkir í hesum, og um dýrið er tryggjað, at játtan frá tryggingarfelagnum er fingin. Eru hesar treytir ikki uppfyltar, er tað skylda hjá djóralæknanum beinan vegin at greiða lögregluni frá viðurskiftinum.

2. stk. Tá ið lögreglan fær slíka frágreiðing, skal hon alt fyrri eitt biðja um vátan frá landsdjóralæknanum.

3. stk. Fær lögreglan á annan hátt kunnleika til, at eitt skatt ella sjúkt dýr er í slíkari støðu, at fortreytirnar fyrri, at tað skal avlívast sambært 1. stk. kunnu ætlast at vera til staðar, skal vátan somuleiðis fáast frá djóralækna. Sigur vátanin frá djóralæknanum, at dýrið eigur at verða avlívast, skal tað avlívast alt fyrri eitt, um eigarin ella tann, sum hevur dýrið í hondum, vátar, at hann er samdur

11.
§ 16. Det påhviler enhver dyrlæge, som tilser et tilskadekommet eller sygt dyr, om hvilket han mener, at det ikke kan helbredes, og at det vil medføre unødige lidelse at lade det leve, straks at foranledige det dræbt, såfremt ejeren eller den, som omsorgen for dyret påhviler, erklærer sig enig heri, og hvis dyret er forsikret, forsikringsselskabets samtykke foreligger. Er disse betingelser ikke opfyldt, påhviler det dyrlægen omgående at indberette forholdet til politiet.

Stk. 2. Når politiet modtager sådan indberetning, indhentes der straks erklæring fra landsdyrlægen.

Stk. 3. Kommer politiet ad anden vej til kundskab om, at et tilskadekommet eller sygt dyr befinder sig i en sådan tilstand, at betingelserne for dets aflivning i medfør af stk. 1 må antages at foreligge, indhentes der ligeledes erklæring fra en dyrlæge. Går dyrlægens erklæring ud på, at dyret bør aflives, sker aflivningen straks, såfremt ejeren eller den, som omsorgen for dyret påhviler, erklærer sig enig

við hetta og, um dýrið er tryggjað, játtan frá tryggingarfelagnum er fingin.

Eru hesar treytir ikki loknar, skal lögreglan alt fyri eitt biðja um vátan frá landsdjóralæknanum.

4. stk. Um vátanin frá landsdjóralæknanum eftir 2. og 3. stk. sigur, at dýrið eigur at verða avlívað, skal hetta gerast alt fyri eitt.

5. stk. Í øllum førum, har avlíving skal finna stað, skal eigarin ella tann, sum hevur dýrið í hondum, hava skrivlig boð um hetta. Verða boðini ikki fylgd alt fyri eitt, skal lögreglan syrgja fyri, at dýrið verður avlívað.

6. stk. Tá ið tað hevur við sær óneyðugar, álvarsamar líðingar fyri eitt dýr, at tann í oman fyri nevndu reglum fyriskrivaða manngongd verður brúkt, kann avlíving av einum skaddum dýri to altíð verða gjord alt fyri eitt, um tað er eyðsýnt, at dýrið ikki fer at koma undan meininum ella sum fylgja av hesum eftir fyriskrivaðu manngongdini kortini verður avlívað.

heri, og hvis dyret er forsikret, forsikringssekskabets samtykke foreligger. Er disse betingelser ikke opfyldt, indhenter politiet straks erklæring fra landsdyrlægen.

Stk. 4. Dersom den fra landsdyrlægen i medfør af stk. 2 eller stk. 3 indhentede erklæring går ud på, at dyret bør aflives, skal aflivning straks finde sted.

Stk. 5. I alle tilfælde, hvor aflivning skal finde sted, meddeles der ejeren eller den, som omsorgen for dyret påhviler, skriftligt pålæg herom. Såfremt pålægget ikke straks efterkommes, sker aflivningen ved politiets foranstaltning.

Stk. 6. Når det ville medføre unødige, alvorlige lidelser for et dyr, at den i de foranstående bestemmelser foreskrevne fremgangsmåde anvendes, kan aflivning af et tilskadekommet dyr dog altid finde sted straks, såfremt det er åbenbart, at dyret ikke vil overleve skaderne eller som følge af disse efter den foreskrevne fremgangsmåde alligevel ville blive aflivet.

7. stk. Eigarin ella tann, sum hefur dýrið í hondum, ber útreiðslurnar av avlívingini av dýrinum. Útreiðslurnar fyri at fáa ta í 3. stk. nevndu djóralæknaváttan ber tað almenna, um avgerðin er, at dýrið ikki skal avlívast, er tað mótsatt, ber eigarin ella tann, sum hefur dýrið í hondum, tær. Um váttanin frá landsdjóralæknanum eftir 2. og 3. stk. sigur, at avlíving eigur at fara fram, hefur eigarin ella tann, sum hefur dýrið í hondum - ella tryggingarfelagið, um málið einans er lagt fyri landsdjóralæknan vegna tørvandi samtykki frá hesum - skyldu at endurrinda beinleiðis útreiðslurnar til flutning v.m. Annars ber tað almenna útreiðslurnar til landsdjóralæknan. Allar útreiðslur kunnu vera bornar av lögregluni sum forskot.

4. kapittul

Almennar reglur og revsireglur v.m.

§ 17. Landsstýrið kann áseta reglur ella taka avgerð um flutning, slátur,

Stk. 7. Udgiften ved aflivning påhviler dyrets ejer eller den, som omsorgen for dyret påhviler. Udgiften ved tilvejebringelsen af den i stk. 3 nævnte dyrlægeerklæring påhviler det offentlige, såfremt afgørelsen går ud på, at aflivning ikke skal finde sted, medens den i modsat fald påhviler dyrets ejer eller den, som omsorgen for dyret påhviler. Såfremt den af landsdyrlægen i medfør af stk. 2 og stk. 3 afgivne erklæring går ud på, at aflivning bør finde sted, er ejeren eller den, som omsorgen for dyret påhviler - eller forsikringsselskabet, hvis sagen alene er forelagt landsdyrlægen på grund af manglende samtykke fra dette - pligtig at erstatte de positive udgifter til befordring m.v.; iøvrigt afholdes udgifterne til landsdyrlægen af det offentlige. Samtlige udgifter kan forskudsvis afholdes af politiet.

Kapitel 4.

Almindelige bestemmelser og straffebestemmelser m.v.

§ 17. Landsstyret kan fastsætte bestemmelser eller træffe afgørelse om dyrs

avlíving, marking og serliga viðferð annars av dýrum.

§ 18. Vinnuligur handil við dýrum frá handli ella øðrum føstum sølustað kann bert fara fram við loyvi frá lögregluni. Loyvið kann verða tikið aftur, um tann handlandi verður revsaður fyri brot á hesa lóg ella, um dýrini ikki vera hildin og røkt forsvarliga.

2. stk. Reglan í 1. stk. er ikki galdandi fyri handil við rossum, neytum, svínum, seyði, geitum, kaninum, loðdýrum, flogfenaði og fiski.

§ 19. Tann, sum við overving, vanrøkt ella á annan hátt fer óforsvarliga við dýrum, verður revsaður fyri dýrplágarí við bót, hefti ella fongsli í upp til 1 ár. Hava viðurskiftini borið eyðkenni av mishandling, er revsingin fongsul í upp til 1 ár, við upp- afturtøku í 2 ár.

2. stk. Tann, sum annars ger brot á reglurnar í hesi lóg ella á reglur ásettar eftir hesi lóg, verður revsaður, uttan so at annað er ásett, við bót ella

transport, slagting, aflivning, mærkning og deres behandling i anden særlig retning.

14

§ 18. Erhvervsmæssig handel med dyr fra butik eller andet fast forretningssted må kun ske med politiets tilladelse. Tilladelsen kan til enhver tid tilbagekaldes, såfremt den handlende straffes for overtrædelse af denne lov, eller såfremt dyrene ikke passes og plejes forsvarligt.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på handel med heste, kvæg, svin, får, geder, kaniner, pelsdyr, fjerkræ og fisk.

§ 19. Den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, straffes for dyrplageri med bøde, hæfte eller med fængsel indtil 1 år. Har forholdet haft karakter af mishandling, er straffen fængsel indtil 1 år, i gentagelsestilfælde 2 år.

Stk. 2. Den, som iøvrigt overtræder de i denne lov indeholdte eller i medfør af loven udstedte forskrifter, straffes, for så vidt ikke andet er bestemt,

hefti. Á sama hátt verður tann revsaður, sum skúgvar treytirnar fyri einum loyvi eftir lógini ella eftir reglum eftir lógini til viks ella letur vera við at fylgja forboðum ella boðum, sum eru givin eftir lógini ella eftir reglum eftir lógini.

3. stk. Skúgvar ein djóra-lækni fráboðanarskyldu sína eftir § 16, 1. stk. til viks, verður hann revsaður við bót.

4. stk. Er eitt brot gjørt av einum partafelagi, lutafelagi ella líknandi, kann bótarskyldan verða áløgd felagnum sum slíkum.

§ 20. Tann, sum er dømdur sekur fyri mishandling av dýrum, eins og tann, sum fyri áður at hava gjørt seg sekan í dýrplágaríi ella í øðrum broti av reglunum í hesi lóg ella í § 196 í borgarligu revsilógini av nýggjum verður sekur í slíkum broti, kann við dómnum fyri allar tíðir ella fyri eitt nærri avmarkað tíðarskeið verða frásagdur rættin til at eiga, brúka, halda ella slakta ella sum heild fáast við dýr persónliga. For

med bøde eller hæfte. På samme måde straffes den, som tilsidesætter vilkår for en tilladelse i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven eller undlader at efterkomme forbud eller påbud, der er meddelt i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven.

Stk. 3. Tilsidesætter en dyrlæge sin anmeldelsespligt efter § 16, stk. 1, straffes han med bøde.

Stk. 4. Er en overtrædelse begået af et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges selskabet som sådant.

§ 20. Den, der ved dom findes skyldig i mishandling af dyr, såvel som den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i dyrplageri eller i anden overtrædelse af forskrifterne i denne lov eller i § 196 i borgerlig straffelov påny findes skyldig i sådan overtrædelse, kan ved dommen for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele at beskæftige sig personligt

boðið kann avmarkast til at viðvíkja ávísnum slögum av dýrum. Brot á forboðið verður revsað við bót.

Løgreglan kann flyta dýrið og selja tað ella avlíva tað, um ikki eigarin áðrenn eina freist, ið løgreglan ásetir, syrgir fyri, at dýrið verður sett aðrastaðni. Útreiðslurnar, ið standast av hesum, verða bornar av tí, ið brotið hevur forboðið.

2. stk. Tann, sum við vitan um eitt slíkt forboð, letur ein persón, hvørs rættur til at fáast við dýr heilt ella partvís er frádømdur eftir 1. stk., í tænastu síni útinna eitt verk, ið er móti forboðnum, verður revsaður við bót.

§ 21. Tað áliggur foreldrum, verja, húsbónda og øðrum, sum hava umsjón við børnum undir 15 ár, at syrgja fyri, at hesi ikki gera seg sek í broti á hesa lóg. Verður slíkt lógarbrot gjørt av barni undir 15 ár, verður tann revsaður, ið umsjónina hevur, um hann er vitandi um brotið, uttan at hann hevur roynt at fyrbyggja tí.

med dyr. Forbudet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr.

Overtrædelse af forbudet straffes med bøde. Politiet kan fjerne dyret og lade det sælge eller aflive, medmindre ejeren inden en af politiet fastsat frist drager omsorg for dyrets anbringelse andetsteds. Udgifterne ved de af politiet truffne foranstaltninger påhviler den, der har overtrådt forbudet.

Stk. 2. Den, der med viden om et sådant forbud lader en person, hvem retten til at beskæftige sig med dyr helt eller delvis er fra kendt i medfør af stk. 1, i sin tjeneste udøve en virksomhed, der strider mod forbudet, straffes med bøde.

§ 21. Det påhviler forældre, værge, husbond og andre, der har tilsyn med børn under 15 år, at drage omsorg for, at disse ikke gør sig skyldige i overtrædelse af denne lov. Begås sådan lovovertrædelse af et barn under 15 år, straffes den tilsynsførende for overtrædelsen, såfremt den er begået med hans vidende, uden at han har forsøgt at forhindre det.

2. stk. Er groft ósketni frá tí, ið umsjónina hefur, orsök til, at hann er óvitandi um brotið, sum barnið hefur gjørt, verður hann revsaður við bót ella hefti.

§ 22. Sakamáal um brot á hesa lóg verða viðgjörd sum lögreglumál.

2. stk. Útreiðslurnar eftir hesi lóg verða, uttan so at annað er ásett, bornar av tí almenna sum útreiðslur hjá lögregluni.

§ 23. Lógin kemur í gildi, tá hon verður kunngjörd.

§ 3, 6. pkt., kemur tó í gildi 1. oktober 1989.

2. stk. Samstundis fer lóg nr. 152 frá 17. mai 1916 "om værn for dyr" samb. "anordning" nr. 110 frá 19. mars 1919, og § 196 í borgarligu straffilógini, samb. "lovbekendtgørelse" nr. 215 frá 24. juni 1939, úr gildi.

Stk. 2. Skyldes det grov uagtsomhed fra den tilsynsførendes side, at han har været uvidende om den af barnet begåede overtrædelse, straffes han med bøde eller hæfte.

§ 22. Sager om overtrædelse af denne lov behandles som politisager.

Stk. 2. Udgifter i henhold til denne lov afholdes, forsåvidt ikke andet er bestemt, af det offentlige som udgifter vedrørende politivæsenet.

§ 23. Loven træder i kraft ved dens kundgørelse.

§ 3, pkt. 6, træder dog i kraft 1. oktober 1989.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 152 af 17. maj 1916 om værn for dyr, jfr. anordning nr. 110 af 1. marts 1919, samt § 196 i borgerlig straffelov, jfr. lovbekendtgørelse nr. 215 af 24. juni 1939.

1.1. Arbeidsbólkurinn og setningur hansara.

Í skrivi dagfest 3. júní 1980 - F.L. j.nr. 1713-13-3 - boðar landsstýrið frá, at valdur er ein arbeidsbólkur við fylgjandi limum:

1. Djóraverndarfélagið, v/ Noomi Juul, form.,
2. Landsdjóralæknin,
3. Jalgrím Hilduberg, fulltrúi,

at kanna djóraverndarlógina og mögulega koma við uppskoti til broytingar ella nýggja lóggávu.

Bólkurinn hevði ein orienterandi fund tann 16. júní 1980, har ið Lisbeth Petersen møtti fyri Djóraverndarfélagið, og næsta fund tann 29. september 1981. Á triðja fundi tann 14. januar 1982 varð framlagt eitt uppskot til nýggja djóraverndarlóg, sum landsdjóralæknin ikki kundi taka undir við, tí uppskotið var ov illa umhugsað og undirbyggt.

Í staðin mælti landsdjóralæknin landsstýrinum til at skipa eina nevnd av sak- og lógkønum embætismonnum at gera uppskot til eina lóg um vernd av dýrum.

Í skrivi dagfest 22. februar 1982 - F.L. j.nr. 1713-13-3 - verður sagt frá, at landsstýrið hevur samtykt at velja ein arbeidsbólkk við fylgjandi limum:

D. J. Barentsen, landsdjóralækni,

Justines Olsen, djóralækni,

M. Nepper-Christensen, landfúti, og

Hanus Wardum, landbúnaðarráðgevandi,

at kanna djóraverndarlóggávuna og koma við uppskoti til broyt-

ingar ella til nýggja lóggávu. Til skrivara hjá bólkkinum hevði 19
landsstýrið útnevnt Jalgrím Hilduberg, fulltrúa á landsskriv-
stovuni, seinni varð Sjúrdur Rasmussen, fultrúi á landsskriv-
stovuni, skrivari hjá bólkkinum.

Arbeidsbólkurin hevur kunnað seg um danska, norska og
íslenska lóggávu um vernd av dýrum og samuleiðis tann europe-
iska millumlanda sáttmálan (konventión) um vernd av dýrum, ið
verða hildin í landbúnaðarendamálum.

Djóravernd er eftir heimastýrislógini føroyskt semál,
meðan rættarskipanin er dansk.

Arbeidsbólkurin hevur valt ta dansku lógina - Lóg nr.
256 frá 27. mai 1950 "om værn for dyr" við seinni broytingum
- sum fyridømi í høvuðsheitum, men tillagað serligum
føroyskum viðurskiftum.

Bólkurin hevur hildið 8 fundir.

1.2. Galdandi lóggáva.

Galdandi reglur um vernd av dýrum eru at finna í lóg nr.
152 frá 17. mai 1916, samanber kongiliga fyriskipan nr. 110
frá 1. mars 1919, (§ 1 strikað við lóg nr. 127 frá 15. apríl
1930).

Fyriskipanin er hjáløgd sum skjal 1.

Eisini er galdandi § 196 í revsilógini, samanber
lógarkunngerð nr. 215 frá 24. juni 1939.

Ásetanin er hjáløgd sum skjal 2.

Eisini eru at finna í lóg nr. 43 frá 13. mars 1891,
samanber kunngerð nr. 93 frá 27. apríl 1929, ásetanir um
kykskurð av dýrum.

Til kapittul 1.

Viðferð av dýrum.

Til § 1.

Lógin fevnir sum hövuðsregla um øll dýr, fuglar og fiskar. Í fyrsta lagi er hugsað um tom dýr, sum fólk halda sum vinnu, húsdýr, ella sum kelidýr, ið eru meira og minni bundin av røkt.

Í øðrum lagi er hugsað um vill dýr í natúruni, sum fólk gera seg inn á á ymsan hátt, eitt nú veiðu.

Øll dýr eiga eftir lógini at fáa forsvarliga røkt og viðferð og skulu ikki koma fyri óneyðugari líðing so langt, sum rúmiligt er.

Viðmerkjast skal, at bólkurin roknað ikki lógina at galda fyri dýr á lágum stigi, sniglar, maðkar, skordýr o.t.

Eftir løgtingslóg nr. 40 frá 1. juni 1961 um oyðing av rottu hava kommunurnar skyldu at leggja eitur út fyri rottur. Sjálvt um rottur óivað líða av hesum - tað velst um eiturslag, eitt nú tallium og fosforolju, meðan dikumarol og tilbúningar av tí ikki roknast at hava líðing við sær - so metir bólkurin, at almannagagnid av hesum tiltaki telur meira enn fyrilitid fyri skaðadýrum í hesum føri.

Til § 2.

Greinin fyriskrivur almennar reglur fyri øll, sum hava ábyrgd av dýrum, eigara, tann, sum hevur í hondum, ella røktar fyri annan. Dýrið skal fáa nóg mikið av hóskandi fóðri og drekka.

Fyri kelidýr, serliga hundar, er heldur tað vanligt, at hesi dýr fáa ov mikið at eta og lítlar og ongar móguleikar at røra seg og tí vantrívast av fiti. Viðvíkjandi forsvarligari røkt og haldi verður tað at laga seg eftir hvørjum dýraslagi

sær soleiðis at skilja, at hetta lagar seg eftir íbornari og natúrligari trongð hjá dýrinum so langt, sum ráð eru fyri. Syrgjast skal fyri, at dýrið fær nóg mikið og gott fóður og vatn eftir tørvi hjá viðkomandi dýraslagi. Serligt umhugsni skal sýnast bundnum ella avbyrgdum dýrum og upp í hetta, metir bólkurin, skal eisini teljast alifiskar í kørum og nótum, at hann verður fóðraður eftir natúrligum tørvi og ikki gongur ov tætt innibýrgdur. Uppí forsvarliga røkt og hald skal roknast, at dýrini verða hildin sømiliga rein og frí fyri snultudýr. Kløvur, kleyvar og hógvar skulu røkjast. Helsi og girðingar skulu vera so háttað, at tey ikki skaða dýrini, so tey líða óneyðugt. Sjúk ella skadd dýr skulu viðgerast hóvliga ella avlívast, um tað gerst neyðugt.

Hvør, sum hevur dýr, skal syrgja fyri, at tilhaldsrúmið hjá dýrinum er forsvarliga innrættað. Hetta verður at skilja soleiðis, at tann, ið eigur, hevur í hondum ella røktar húsdýr, kelidýr ella onnur dýr og fiskar í fangaskapi ella á annan hátt hevur ábyrgd av dýrinum, skal syrgja fyri, at tilhaldsrúmið er hóskandi fjálgt, ljóst, frískligt og annað alt eftir, sum tað er høviligt eftir natúrligari trongð hjá hvørjum dýraslagi sær, so langt sum gjørligt. Leys húsdýr, eitt nú ross, neyt og seyður skulu í byrgjum og á traðum hava høvi at søkja sær skýli, og sømuleiðis skulu hús ella ból vera í haganum, har ið seyður annars ikki kann finna sær natúrligt skýli. Viðvíkjandi verpingarbúrum ásetir landsstýrið nærri reglur ella tekur avgerð um treytir sambært § 5, 2. og 3. stk.

Viðvíkjandi fóðring av vanligum húsdýrum til framleiðslu, neyt, seyð, svín, flogfenað (høsn, dunnur, gæs o.a.), ross og loðdýr skal bólkurin gera nakrar viðmerkingar.

Neyt hava í mongum førum til okkara dagar verið hungursfóðrað, sum ikki svarar til sømiliga viðferð av bundnum ella innibýrgdum dýri, sum ikki hevur móguleika sjálvt at finna sær mettu í natúruni. Hetta háttalag er við at doyggja burtur um ikki av øðrum grundum so tí, at tað loysir seg ikki nú á døg-

um. Heldur er það eitt vandamál hjá neytæigarunum at duga á at skyna hóskandi mongd og samanseting av fóðri svarandi til ta stóru framleiðsluna, sum er neyðug av fíggjarligum grundum. Meðan tað áður bar til at fóðra kúnna við hoyggi og kanska onkrum tilskoti aftrat, so krevst í dag neyvur kunnleiki til tørvin á røttu samansetingini av teim ymsu fóður- og mineral- evnunum og vitaminum, sum skulu til. Skeiv samanseting er vanlig orsök í dag til, at kýr leggjast í básin ella fáa kramparið.

Viðvíkjandi nóg mikið av fóðuri hevur bólkurin eisini í huga neyt á biti - at reka út og inn ella at liggja úti - at nóg mikið og gott er at bíta, og um ikki so er, at tey fáa fóður aftrat.

Um seyð er at siga, at hann hevur í øldir gingið úti alt árið og í flestu færum komið undan á tann hátt, at hann hevur drigið hold á seg um summarið og út á heystið, sum hann síðani um veturin og út á várið hevur havt at tært av. Treyt- in fyri, at hetta hevur borið til er, at seyðurin hevur verið røktaður við skili, og at hagarnir ikki hava havt størri skip- an, enn at seyðurin fekst undan við tí, sum gróði á jørðini. Tá ið veðurlagið sveik, komu óár og felli.

Bólkurin metir ikki, at tað er óforsvarligt, um seyður ikki er so feitur á vári sum á heysti, men tað kann ikki góð- takast, at seyður doyri í raki ella svøltar, tí hagar, partar av høgum ella traðir eru yvirskipaðar. Tá ið veðurlagið gerst so háttað, at útigonguseyður svøltar, skal hann fóðrast, har sum atkomandi er. Har ið ikki er atkomandi, eigur skipanin at vera hareftir og støður til seyðin.

Það sama er at siga um útigonguross, um tey ikki verða tikin inn á vetri.

Til § 3.

Greinin fyrisetir forboð fyri ymsum mátum at viðfara dýr. Bólkurin hevur í høvuðsheitum brúkt tað danska mynstrið, men skotið eitt 6. og 10. pkt. inn, sum neyðugt her á landi.

Ad. 1. Helsi, grímur og tjóður skulu vera so háttað, at tey ikki pína dýrið ella forða dýrinum at fáa hvíld. Av ósketni ella líkasælu kemur tað fyri - og ikki so sjáldan - at helsi og grímur gnaga seg inn í holdið av tí, at dýrið veksur, ella at helsið ella gríman er av tilfari, sum tóðnar (tog) ella rubbar (nylon). Tað sama kann henda við at kleppa og fatla dýr, um tað ikki verður hugt javnan til tað og ansað eftir. Summar nýmótans greiðir at binda neyt við eru sovorðnar, at ivi kann vera, um tær ikki tarna neytinum óneyðugt. Tjóður skal vera so háttað, at tað ikki sansar at, og nóg langt til, at dýrið hevur rímligt rásarúm. Bólkurin veit at siga frá, at klaguð hevur verið um, at hundur hevur staðið bundin við ov stuttum boði, men heldur kortini ikki, at tað ber til at seta neyvt mark fyri hesum, sum verður at taka støðu til í hvørjum føri eftir umstøðunum.

Ad 2. Forboðið er at sláa dýr við tingum, sum kunnu valda dýrinum skaða ella nógva pínu, og tað sjálvt um dýrið ikki verður skatt. Hin vegin er ikki forboðið at sláa dýrið við slíkum, sum ikki kann skaða, men hava sviða við sær fyri at aga áleypanði, ólýðin ella treisk dýr. Bólkurin er kunnugur við, at Føroya Ríðingarfelag hevur forboðið limum sínum at brúka písk til kapprenningar nú í fleiri ár.

Ad 3. At sviða ullina av neytum var vanligt fyrr, men verður valla gjørt longur. Hinvegin heldur bólkurin, at tað er eingin grund fyri at strika hetta forboð.

Ad 4. At seta seym, stáltráð ella annað í rennilin á svíni er helst ókent í Føroyum, men verður tað strikað, kann tað møgulega týðast soleiðis, at tað er loyvt, og tí mælir bólkurin til, at tað verður standandi.

Ad 5. Hetta sipar einamest til burðshjálp hjá kúgv, tá ið kálvurin er ov stórur, og tað kann verða neyðugt at hjálpa til og hála. At ein maður ella tveir hava í eitt band um føturnar á kálvinum er eitt, sum ikki nerverar kúgv ella kálv stórvegis, men at seta talju ella aðra kraft á, sum maður missir følingina av, hvussu stór dráttarmegin er, er forboðið.

Horn á veðrum, sum eru nakkhyrntir og ringhyrntir, hava lyndi at ganga í kjálkarnar, tá ið hornini vaksa. Ódn kemur í kjálkarnar, og at enda fær seyðurin ikki etið. Fyri at fyrirbyggja hesum hava menn sett klemmu á hornini, vanligu við at bora hol ytst í hornini og so seta teinajarn í holini at spenna hornini frá ella eisini at bora hol í rønna nakað frá hornsrótini og seta jarltráð í her, sum kúgar hornini saman sum tey vaksa, so at stiklini á tann hátt ganga frá kjálkunum í fyrstu syftu. Hesin háttur ber í sær, at hornini seinni vaksa í nakkan á seyðinum. Annar brúktur máti er at saga nakrar foyrur í hornini inn móti slóðini uttan og ovarlaga á hornunum, soleiðis at gyrðið í hornunum verður minni uttan enn innan, og at hornini á tann hátt ganga frá kjálkunum.

Tann ódámiligasti mátin er at verma hornini upp við blásilampu, so tey blotna so nógv, at tey kunnu bendast frá við hondunum, ella beinleiðis at saga hornini av uttan doyving.

Bólkurin heldur hetta vera hópisleysa og sera óforsvarliga viðferð, ja beinleiðis mishandling av dýrinum, sum er óneyðug, tí tað kann lættliga fyrbyggjast við umhugsni, tá ið veðragjólingur verður uppgjørdur.

Av eini ella aðrari óskiljandi grund uttan nakrari vitenskapligari undirbygging hava mangir menn ta uppfatan, at ring- og nakkhyrntur seyður roynist betur enn víð- og gleivhyrntur seyður. Úrslitið er í støðum blivið tað, at hornini á veðurlømbum ganga í longu í várgongu, sum hevur fingið ta fylgju, at menn noyðast at saga av hornunum ella, sum tað frættist, at snara hornini av slóini.

Hetta óskil kann rættast við annaðhvørt at ala undan kollutum veðurlømbum ella bert at gera veðragjólingar upp, sum eru víð- og gleivhyrntir í staðin fyri at gera brund upp, sum ber í sær deyðan ella óneyðuga píning fyri seg sjálfan og tað, sum kemur undan slíkum seyði.

Tað er bólkunum greitt, at hetta gerst ikke eftir einum ári. Skotið verður tí upp, at § 3, 6. pkt. ikki kemur í gildi fyrr enn 5 ár eftir, at lógin er lýst.

Í hesum sambandi verður víst til:

- 1) at ikki er loyvt at saga horn uttan nýtslu av doyving, samanber § 11, 1. pkt.,
- 2) at tað er brot á § 1 at verma horn, so tey kunnu bendast frá. Hetta verður revsað eftir § 19.

Ad 7. Bólkurin kennir einki til, at dýr hava verið gødd við at kúga fóður í tey sum aðrastaðni, eitt nú gæs og kálvar. Hetta eigur sjálvsagt at vera forboðið, uttan tó at forða fyri, at dýr verður tvingsilsfóðrað av heilsuligum grundum.

Ad 8 og 9. Ongar viðmerkingar.

Ad 10. Sí viðmerkingar til § 8.

Til § 4.

Ad 1. Henda reglan er tikin við úr gamlari danskari lóg yvir í nýggja lóg og er eisini galdandi í Noregi. Bólkurin kennir einki til henda vana í Føroyum, men mælir tó til, at hetta verður galdandi.

Ad 2. Í samband við fiskaaling verður livandi fiskur javnan vígaður, men tað kann valla hugsast, at slíkur virðismikil fiskur verður krøktur.

Ad 3. Aðrastaðni hava lystfiskarar egnt við livandi dýrum, eitt nú froskum. Bólkurin veit einki um, at tað hevur verið siður her á landi at egna við livandi geisladýrum ella livandi fiski. Tað hevði tí ikki komið illa fyri hjá nøkrum, um tað eisini varð forboðið at egna við livandi fiski.

Í lógini frá 1950 var tað í § 3, 6. pkt., forboðið at brúka verpingarbúr, t.v.s. at seta hønu, ið verpur, í búr.

Síðani tá eru stórar broytingar hendar í høsnaaldinum, sum frá at vera eitt húsdýrahald við fáum til nøkurundrað høsn til nú ein stórídnað við nógvum túsund høsnum í búrum, har ið fóðring, brynning, sóping, lufting, verming, ljós og eggjasavning er sjálvvirkandi. Á henda hátt gerst eggjaframleiðslan bíligari, enn tá ið høsnini gingu leys ella í búrum á gólvi ella neti.

Fyri danskt høsnaald varð fylgjan av forboðnum fyri verpingarbúr, at tað ikki var kappingarført við onnur lond á eggjamarknaðinum, og fleiri fóru tí at gera eggjaverksmiðjur, sum var brot á galdandi lóg.

Mikil orðadráttur hevur verið um hetta í fleiri ár. Vinnan hevur strongt á, at skal hon vera kappingarfør á marknaðinum, má hon eisini sleppa at framleiða undir somu treytum sum aðrir eggjaframleiðarar. Sum próvgrundir verður víst á, at búrhønur verpa fleiri egg, verða ikki so lætt smittaðar av sjúkum og snúltarum sum hønur, ið liva í flokki á jørðini ella pikka hvørja aðra til deyðis (kanibalisma).

Mótstøðumenn hava borið fram, at tað er ósømilig viðferð at seta eina hønu í búr, sum forðar henni í allari natúrligari atferð eitt nú at flaksa við veingjunum, at skava ella at rulla sær (baða) í mold ella eyri, sum høsn eru von. Hønur í búri gerast beinveikari og hava lyndi at bróta bein og veingir.

Aftaná drúgvu orðaskifti í øllum fjølmiðlum og í fólka-tinginum kom broyting í við lóg nr. 203 frá 23. mai 1979, har forboð fyri verpingarbúrum fór úr gildi og í staðin komu lóg-arreglurnar sum í § 5 í hesum uppskoti.

Nærri reglur eru fyriskrivaðar í "bekendtgørelse" nr. 340 frá 30. juni 1981, sum eru tillagaðar EF-reglum.

Noreg, sum ikki er í EF, hevur strangari reglur, ið krevja størri rúm til hvørja hønu og loyva bert 3 hønur í hvørjum búri v.m.

Eftir uppskotinum fyriskrivur landsstýrið gjøllari reglur ella avger treytirnar fyri loyvi, og hvussu dýrini skulu haldast og røktast (2. stk.), samuleiðis gjøllari reglur ella avgerð um innrætting, rakstur og brúk av øðrum framleiðsluháttum av eggum enn teim í 1. og 2. stk. nevndu. Landsdjóralæknin umsitir og hevur umsjón við hesum viðurskiftum.

Til § 6. Ongar viðmerkingar.

Til § 7.

Tað kemur valla at verða stórvegis brúk fyri hesi grein.

Framsýning fyri almenninginum av tamdum dýrum sum vinna, eitt nú í sirkus, man vera ókent í Føroyum, og hetta kann illa hugsast at koma uppá tal, tí, um ikki annað, so av smittuávim sambært lóg nr. 36 frá 28. februar 1908 verður valla nakran tíð givið loyvi til ferðandi sirkus at taka slík dýr hendanvegin.

Eins og sirkussýning er eisini film- og sjónvarpsupptøka forboðin, um temjingin av dýrinum til hetta endamál elvir dýrinum mein ella álvarsliga pínu.

Hetta hevur tó ikki við sær, at forboð eru fyri at sýna film- og sjónvarpsupptøkur av slíkum, sum er upptikið í øðrum londum, tí tað viðkemur ikki føroyskari lóggávu um vernd av dýrum.

Hin vegin er tað ikki forboðið at sýna fram húsdýr, eitt nú at hava neyta- rossa- og seyðasýningar sum eitt lið í ali- arbeiði ella sýning av kelidýrum í vakurleikakapping, um tað skuldi komið fyri.

Kappríðing við rossum er at rokna fyri eina almenna framsýning av dýrum.

28

Bólkurin heldur ikki, at kappríðing ein stuttan tein, so sum tað er vanligt her á landi, kemur undir forboðið eftir hesi grein, tá ið talan er um frísk ross, sum meira ella minni av egnum - íbornum ella tilvandum - kappingarhugi royna seg í dystinum, uttan at díkt verður á við koyrli ella spora ella at verða ávirkaði av doyvandi ella dúsandi heilivági, soleiðis at tey í kappingini fremja meira enn evni eru til (doping).
2. stk. Ongin viðmerking.

3. og 4. stk.

Eingir dýragarðar eru í landinum, og valla verður nakar heldur, men um tað skuldi hent, krevst loyvi frá landfútanum eins og í Íslandi. Dýralundir eru heldur ikki í landinum uttan so, at hugsað verður um viðalundina í Tórshavn, har ið nakrir svanar hava hildið til saman við nøkrum dunnum. Verða hesir fuglar lívgaðir og annars fáa frið fyri ótangum, skuldi einki verið at funnist at.

Til kapittul 2.

Avlíving og skurðviðgerð v.m.

Til § 8.

Greinin fyriskrivur sum almenna reglu, at dýr skulu avlívast ruddiliga ella so skjótt og pínuleyst sum gjørligt. Størri dýr, sum eru soleiðis skadd, at tey mugu avlívast, kunnu ikki flytast, men skulu avlívast á staðnum. Sum dømi eru nevnd ross og neyt, men bólkurin metir, at svín og seyður eisini koma undir hesa reglu.

Eftir § 17 verður landsstýrinum heimilað at áseta reglur fyri avlíving v.m.

Hvalaveiða hevur í ómínniligar tíðir verið lívsneyðug fyriritreyt fyri fólkið her á landi til okkara dagar. Av royndum gjøgnum øldir eru reglur fyriskrivaðar um, hvussu menn skulu bera seg at fyri at bjarga sær og sínum henda mat, sum í neyðartíðum átti lívið í mongum. Hvalvágir vóru valdar eftir royndum og løggildar eftir reglum, sum best tryggjaðu, at fongurin skuldi eydnast, og reglur vóru fyri, hvussu grindabátar skuldu vera mannaðir við formanni og útgjördir við hóskaandi tali av váknum, onglum, kasti og línnum. Umráðandi var at drepa skjótt, fyri at matur ikki skuldi spillast. Roynt varð við skynsemi at bera so í bandi, at grindin gjørði landgongd og sjóvarfall, flóð og fjøra var týðandi partur í metingini um bestu líkindi at halda til.

Tá ið landgongdin miseydnaðist, var bert eftir at stinga ella høgga, og tá ið heilt illa gekst, at skutla. Menn hava allar tíðir harmast um miseydnað grindadráp og hugsað um bótandi broytingar. Stór nót varð gjörd á Vestmanna fyri meira enn 100 árum síðani fyri ikki at missa fongin. Seinni varð "Lítla nót" eisini gjörd fyri at halda grindini í drepningi og fáa hana at gera landgongd. Fyrst í 30-árunum varð roynd gjörd á Vestmanna at spreingja eina grind við dynamit, men tað bar ikki til.

Tað eru røddir, ið mæla til at forbjóða grindadrápi, tí at fólk ógvast yvir ta óhugnaligu sjón, sum grindadráp kann vera, at slíkt ikki sømir seg fyri eitt mentað fólk og tí, at hetta ikki er neyðugt longur fyri mettuna, sum fæst til keyps frá øðrum o.s.fr.

Um stórhvalaveiðu er at siga, at eitt nú í Noregi eru reglur, sum fyriskrivað skutil (harpun) við spreingiløðing til stórhvalir, men ikki smáhvalasløgini, døgling og minni.

Royndir eru gjørdar við el-løðing, men tær hava ikki eydnast.

Bólkurin heldur, at vit eiga at vera varin við at gera ein fyrndargamlan livihátt til brotsgerð fyri tí, um almanna-gagnið av hesi veiðu ikki er júst lívsneyðugt eitt stutt tíðarskeið.

Við tað, at hvalur kemur undir hesa lóg um vernd av dýrum, verður tað skylda hjá tí, sum ætlar at avlíva hval, at vissa sær, at dýrið verður dripið ruddiliga, skjótt og so pínuleyst sum gjørligt.

Eingin royndur háttur lýkur betur hesa treyt enn at skera hvalin á háls aftaná landgongd ella aftaná at vera høgður.

Mong, og herundir arbeiðsbólkurin, hava ta fatan, at í ávísu grindadrápum, har grindin er niðurstungin, hava hvalirnir verið fyri óneyðugari líðing.

Arbeiðsbólkurin skjýtur tí upp, at tað verður forboðið at stinga grind niður, tá ið hon ikki fæst at gera landgongd. Skotið verður upp, at hetta forboð verður tikið við sum 10. pkt. í § 3.

Ásetingin skal skiljast soleiðis:

Tá ið sýslumaðurin - ella grindaformaðurin í hansara stað - metir, at tað er neyðugt at stinga ein hval fyri at fáa øði í grindina at gera landgongd, kann hann - og bert hann - geva boð um at stinga.

Um grindin ikki ger landgongd, kann sýslumaðurin - ella grindaformenn í hansara stað - geva boð um at høgga við sóknarongli við línu á og annaðhvørt taka hvalin at borði og skera á háls ella at draga hvalin á land og skera á háls sum skjótast.

Aðramáta verður forboðið at brúka vákn og skutil.

Á henda hátt, sum góðar royndir er við, verður eingin særdur hvalur gangandi eftir á vanni ella rikin til havs. Fæst grindin ikki í drepning, eigur hon at verða rikin útaftur.

Annars mælir bólkurin til at umhugsa allar hvalvágir av nýggjum og bert góðkenna tær vágir, sum av royndum lúka hesi krøv fyri einum ruddiligum drápi - og haraftrat eru so reinar, at veiðan er fólkanatur, tá ið avtornar. Tey krøv lúka ikki allar hvalvágir í dag.

Um gelding.

At gelda kalldýr av neyti, rossi og seyði er gamalt her á landi. Endamálið við gelding er at taka gessin av dýrinum, tá ið tað er ein vinnuligur fyrimunur.

Tarvur veksur skjótari enn oksi, men oksin er vanliga spakur at hava við at gera. Har, sum stýring er á alingini, ber ikki til at hava tarv leysan í haganum hjá kvígunum, sum á tann hátt kvidnast óynskt. Neyðugt er tí at gelda allar tarv-kálvar, sum skulu í hagan.

Greðingar, sum ikki eru góðkendir eftir lóg til frama fyri rossaaling, sleppa ikki í hagan. Haraftrat er geldur hestur lættari at hava við at gera enn greðingur. Áður var vanligt at gelda nøkur veðurlømb, sum vórðu tikin vanliga sum trævetur gamlir geldseyðir. Endamálið var fyri ein part at fáa nakrar góðar feitiseyðir og tí, at geldseyðir ætlaðust at vera góðir slóðarar. Nú er tað undantak, um nakar eigur geldseyð, og fíggjarliga ber geldseyður seg ikki, um nakað skil er í hagarøktini.

Gøltur fer at gima, tá ið hann er um 6 mánaðir gamal, og tí er neyðugt at gelda galtargrísarnar, sum ætlast til fólkamat.

Í heilt nýggjari tíð eru fólk farin at gelda hundar, tíkar, fressar og kettur. Endamálið er, at hundar ikki skulu strúka, at tíkar ikki skulu ala hundar til húsa, tá ið tær ganga á illum, at fressar ikki skulu strúka, og at kettur ikki skulu leggja, tí tað býður mongum ímóti at drepa kettlingar.

Gelding er meiðsl og hevur pínu við sær. Tí eiga dýr, ið skulu geldast, altíð at verða doyvd, og tað hava bert djóra-læknar kunnleika um annaðhvørt at brúka fulla ella staðbundna doyving. Gelding eigur at avmarkast til tað minst móguliga. Bólkurin ásannar, at vinnuligar áneyðir eru fyri at gelda hest, tarvskálv og galtargrísar, men ikki onnur dýr.

Í eini lóg um vernd av dýrum er tað ilt at finna haldgóða grund fyri at gelda kelidýrini, hund, tík, fress og løðu uttan so, at talan er um heilsuliga orsök, sum djóralækni tekur avgerð um, eitt nú bruna í hvølpamóður á tík o.l. At doyva gess við hormonviðgerð kemur ikki undir hesa reglu.

Eftir 3. stk. verður loyvt øðrum enn djóralæknum at gelda uttan doyving smáar grísar og kálvar, sum ikki eru meira enn 1 mánað gamlir. Hetta er tó treytað av loyvi frá landsdjóralæknum, sum vissar sær, at persónurin hevur neyðugan kunnleika til slíka skurðviðgerð av egnum dýrum.

Til § 10.

Ongin viðmerking.

Til § 11.

Viðvíkjandi seyði verður víst til viðmerkingarnar til § 3, pkt. 6.

Horn á neyti kunnu ikki skaða sjálvt neytið, sum hevur horn. Tey kunnu ikki vaksa í kjálkarnar sum á seyði.

Men neyt, sum ganga leys, kunnu skaða hvørt annað við hornunum, og haraftrat er tað ikki so sjáldan, at fólk verða skadd av neytum við hornum.

Tað er tí vanligt nú á døgum at avhyrna kálvarnar, áðrenn teir hava fingið horn. Hetta verður gjørt á tann hátt, at knavarnir og hornrótin verða sviðin við gløðandi jarni undir doyving.

Vanliga eru tað djóralæknar, sum avhyrna kálvarnar, men landsdjóralæknin hevur lært nakrar neytahaldarar at doyva kálvarnar, so at teir hava verið førir fyri at avhyrna kálvar forsvarliga.

Bólkurinn metir, at landsdjóralækninn skal vissa sær, at menn, ið fáa loyvi at avhyrna kálvar, hava víst, at teir eru førir fyri at doyva kálvarnar rætt, áðrenn teir fáa loyvi at avhyrna eftir 2. stk.

Tá ið markið er sett við 1-mánaða aldur, er tað tí, at tá er ikki nøkur sló við opi inn í høvðið, sum tað er á eldri neyti.

Tað kann í einstøkum førum verða neyðugt at taka hornini av eldri neyti, eitt nú tá ið neyt við hornum verður slept saman við neytum, ið ikki hava horn. Tá kann hetta bert gerast av djóralækna og undir doyving.

Til § 12.

Meginreglan er, at einans djóralæknum er loyvt at skurðviðgera dýr, tí teir eru teir einastu, ið hava gott skyn og kunnleika um forsvarliga viðgerð og doyving.

Undantikin frá hesi reglu eru tó smáting, ið elva stuttvarandi pínu, eitt nú at marka seyð, opna búnan svull og seta tvørra í, spræna heilivág í dýr eftir leiðbeining frá djóralækna, ella eftir samráðing við djóralækna at penta eitt sár ella spjálka ein lim, ella at stinga fyri trøllrið, ið kann vera bráðneyðugt o.t.

Til Kapittul 3.

Eftirlit við, at lógin verður hildin v.m.

Til § 13.

Greinin hevur fyrimynd í íslenskari og norskari lóggávu um dýravernd.

Í 1. stk. eru reglur um skyldur hjá hvörjum borgara, sum kemur fram á eitt dýr, sum er eyðsýnt sjúkt, skatt ella hjálparleyst. Reglurnar áseta, at hvør borgari hevur skyldu at hjálpa slíkum dýri.

Serliga um hjálparleyst dýr skal viðmerkjast, at tað við hesum t.d. verður sipað til dýr, sum er niðursmokkað, hava gingið seg í óføri ella eru soleiðis stødd, at tey ikki fáa vatn ella fóður.

Kann tann, sum kemur fram á eitt slíkt dýr, ikki hjálpa dýrinum sjálvur, kann hjálpin veitast við, at ein møguligur eigari ella tann, sum hevur dýrið í hondum, ella lögreglan fær boð, soleiðis at onnur kunnu hjálpa dýrinum.

2. stk. er um skyldur hjá vegfarandi. Ásett verður, at vegfarandi skulu hava fyrilit og vísa varðsemi við dýrum, sum eru á ella við veg.

Annars verður víst til §§ 23 og 26 í ferðslulógini.

Eisini verður ásett, at reglurnar í 1. stk. eru galdandi, um eitt dýr er fyri óhappi. Hetta merkir, at vegfarandi skulu steðga og eftir førimumi hjálpa dýrinum.

Brot á ásetingarnar í § 13 hevur revsiábyrgd við sær, samb. § 19, 2. stk.

Um avlíving av einum sjúkum, skaddum ella hjálparleysum dýri skal viðmerkjast:

1) Dýr, sum eru undir ognar- ella brúksrætti.

Víst verður til § 16 og viðmerkingarnar til hesa grein.

2) Onnur dýr.

Hesi kunnu sum meginregla avlívast av einum og hvörjum, um ásetingarnar í § 8 verða fylgdar, samb. viðmerkingarnar til hesa grein.

Í greinini eru reglur um viðgerð av málum hjá myndugleikunum, har tað er staðfest, at eitt dýr av undirfóðring er so avmergjað ella avmaktað, at støðan hjá tí er óforsvarlig.

Í hesum førum kann lögreglan eftir umbiðnari vátan frá djóralækna við serligari dagbót áleggja eigaranum ella tí, sum hevur dýrið í hondum, at syrgja fyri, at dýrið verður fóðrað forsvarliga.

Í førum, har fóðurstøðan hjá dýrinum ger tað neyðugt, kann lögreglan eftir umbiðnari vátan frá djóralækna við dagbót forbjóða, at dýrið verður brúkt fyri eitt tíðarskeið upp til 2 mánaðir. Freistin kann leingjast.

Í 2. stk. eru reglur, sum geva tí, ið hevur fingið boð um álegg, móguleika fyri at leggja spurningin, um grundarlag er fyri áleggnum, fyri landsdjóralæknan og móguleika til at krevja avgerðina hjá landsdjóralæknanum lagða fyri rættin.

Tilskilað verður, at eftir vanligum fyrisitingarligum rættarreglum skal tann, sum hevur fingið boð um álegg, undir revsiábyrgð fylgja áleggnum, til onnur avgerð móguliga kann fyriligggja.

Samuleiðis gevur ásetingin lögregluni móguleika at leggja eina avgerð hjá djóralækna fyri landsdjóralæknan um, at tað ikki er grundarlag fyri at geva boð um álegg.

Í 3. stk. er fyriskrivað, hvussu lögreglan skal viðgera mál, har krav um avgerð í rættinum fyriliggur.

Eisini verður ásett, at um spurningurin um rættargilduna av einum givnum áleggi verður lagður fyri rættin, ikki hevur við sær, at áleggið verður útsett, men skal fylgjast, til rætturin móguliga hevur avtikið áleggið.

Eftir 4. stk. kann avgerðin, sum verður tikin við úrskurði, hjá rættinum, ikki leggjast fyri hægri rætt.

Í 5. stk. eru reglur, um útreiðslur til djóralækna í samband við viðgerð av sakamáli.

36

Annars verður víst til sjálva ásetingina, sum er greinað út í æsir.

Til § 15.

Greinin snýr seg um tey føri, har undirfóðring áhaldandi fer fram hóast álegg eftir § 14, ella har talan er um mishandling.

Løgreglan kann:

1. flyta dýrið burtur og seta tað aðra staðni ella
2. fáa tað avlívað, um støðan hjá tí er so vorðin, at tað eftir meting frá landsdjóralæknanum ikki eigur at liva.

Útreiðslurnar av tiltøkunum hjá løgregluni ber eigarin ella tann, sum hevur dýrið í hondum.

Ásetingin er neyðug fyri at verja dýrini í teimum førum, har mannagongdin eftir § 14 ikki virkar eftir ætlan, ella har hóttanin um revsiábyrgð annars fyri dýrplágarí ella mishandling ikki er nóg mikil til at bøta um viðurskiptini.

Til § 16.

Greinin ásetir nærri reglur fyri avlíving av einum skaddum ella sjúkum dýri, sum ikki kann lekjast, og har tað hevur óneyðuga líðing við sær, um dýrið ikki verður avlívað.

Greinin snýr seg - eins og §§ 14 og 15 - einans um dýr, sum eru undir ognar- ella brúksrætti.

Eftir 1. stk. hevur ein og hvør djóralækni, sum kemur til eitt dýr, har hann metir, at dýrið er í slíkari støðu, sum greitt er frá frammanfyri, skyldu til alt fyri eitt at fáa tað avlívað, um eigarin ella tann, sum hevur dýrið í hondum, sam-

tykkir í hesum, og um dýrið er tryggjað, at játtan frá tryggingarfelagnum er fingin.

37

Reglurnar um játtan frá tryggingarfelag koma neyvan upp á tal, sum er.

Eru nevndu treytir ikki loknar, skal djóralæknin alt fyri eitt boða lögregluni frá viðurskiftunum.

Eftir 2. stk. skal lögreglan eftir móttiknari fráboðan alt fyri eitt biðja um vátan frá landsdjóralæknanum. Um so er at vátanin frá landsdjóralæknanum sigur, at dýrið eigur at verða avlívað, skal dýrið avlívast alt fyri eitt, samanber 4. stk.

Í 3. stk. eru reglur um, tá lögreglan á annan hátt fær kunnleika til, at eitt dýr er í slíkari støðu, at tað eigur at verða avlívað.

Lögreglan skal í slíkum førum biðja um vátan frá djóralækna. Annars eru somu reglur fyri avlíving galdandi, sum greitt er frá frammanfyri.

Eftir 5. stk. skal tað í øllum førum, tá avlíving skal finna stað, gevast eigaranum ella tí, sum hevur dýrið í hondum, álegg um hetta. Verður áleggið ikki fylgt alt fyri eitt, skal lögreglan syrgja fyri, at dýrið verður avlívað.

Í 6. stk. eru reglur um, at eitt skatt dýr kann avlívast alt fyri eitt - uttan mun til tær annars ásettu reglurnar - tá fylgjandi treytir eru loknar:

1. at tað hevur við sær óneyðugar, álvarsligar líðingar fyri dýrið, at tann fyriskrivaða mannagongd verður fylgd,
2. at tað er eyðsýnt, at dýrið ikki fer at koma undan skaðanum ella sum fylgja av hesum eftir fyriskrivaðu mannagongdini kortini verður avlívað.

Í 7. stk. eru reglur um, hvør skal bera útreiðslurnar av avleiðingini.

Til kapittul 4.

Almennar reglur og revsireglur v.m.

Til § 17.

Í greinini er heimild til, at landsstýrið kann áseta umsitingarligar reglur (kunngerðir) fyri

1. flutning av dýrum,
2. slátur av dýrum,
3. avlíving av dýrum,
4. marking av dýrum,
5. serliga viðferð annars av dýrum.

Heimildin er sera rúm. Undir 2. pkt. skjýtur nevndin upp, at tað ikki verður loyvt at svava ella stinga dýr. Tó verður víst til viðmerkingarnar til § 3, 10. pkt., og til viðmerkingarnar til § 8. Serliga til 5. pkt. skal viðmerkjast, at t.d. reglur kunnu ásetast fyri niðurbinding av seyði.

Í greinini er eisini heimild til, at landsstýrið kann taka avgerð um tey undir 1-5 nevndu viðurskifti.

Grundgevingin fyri hesum er, at tað fer at verða torført at gera almennar reglur (kunngerðir), sum fevna um øll viðurskifti.

Í eindømis viðurskiftum, har ongar almennar reglur eru fyriskrivadar, hevur landsstýrið heimild til at taka avgerð. Bendir avgerðin á eitt loyvi, eitt forboð ella eini boð, vil brot á eina møguliga treyt fyri einum loyvi ella, um eitt forboð ella eini boð ikki verða fylgd, kunnu revsast eftir § 19, 2. stk. Loyvið, forboðið ella boðini eiga at geva upplýsingar um hetta.

Greinin snýr seg um vinnuligan handil við dýrum.

Unframt kravið um vinnubræv, samb. vinnulógina, skal tann, sum rekur vinnuligan handil við dýrum, hava eitt serligt loyvi til hetta frá lögregluni, og loyvið kann verða tikið aftur, um tann handlandi verður revsaður fyri brot á lógina, ella um dýrini ikki verða hildin og røkt forsvarliga.

Við avgerðina av, um eitt loyvi eigur at verða givið, kann ein meting verða gjørd av, um m.a. hvussu umsøkjarin er skikkaður og um viðurskiftini, har handlað verður - t.d. um hølisviðurskifti.

Í 2. stk. eru undantøk frá kravinum um loyvi frá lögregluni.

Serliga tá talan er um handil við livandi fiski, sum er undantikin frá kravinum um loyvi frá lögregluni, skal viðmerkjast, at har verður hugsað um handil við aldam fiski.

Til § 19.

Í 1. stk. eru revsireglur, sum vísa beinleiðis til dýr og viðurskifti teirra.

Eftir ásetingini verður tann revsaður, sum við overving, vanrøkt ella á annan hátt fer óforsvarliga við dýrum, fyri dýrplágarí við bót, hefti ella fongsli í upp til 1 ár. Hava viðurskiftini borið eyðkenni av mishandling, er revsingin fongsul í upp til 1 ár, við uppafurtøku í upp til 2 ár.

Ásetingin samsvarar við galdandi reglur í § 196 í revsilógini.

Tó er tann broyting, at revsimarkið er hækkað í teimum førum, har talan er um dýrplágarí, men ikki mishandling, at

dómurinn er fongsulsrevsing, tá viðurskiptini hava borið eyð- 40
kenni av mishandling, og at revsimarkið fyri uppafurtikna
mishandling er hækkað til 2 ár.

Í 2. stk. eru revsireglur fyri

1. brot á forboð ella boð eftir lógini ella á reglur eftir lógini,
2. at skúgva treytir fyri einum loyvi eftir lógini ella eftir reglum eftir lógini til vikis,
3. at givin forboð ella boð eftir lógini ella eftir reglum eftir lógini ikki verða fylgd.

Revsimarkið er, uttan so at annað er ásett, bót ella hefti.

Í 3. stk. eru serligar revsireglur fyri, tá ein djóralækni skúgvar fráboðanarskyldu sína eftir § 16, 1. stk., til vikis.

Revsimarkið er bót.

Í 4. stk. er ásett, at í teimum førum, tá eitt brot er gjørt av einum partafelagi, lutafelagi ella líknandi, kann felagið sum slíkt koma undir revsiábyrgd.

Eftir hesi áseting kann t.d. eitt hagastýri koma undir bótarábyrgd fyri brot.

Til § 20.

Eftir reglunum í hesi grein kann ein persónur við dómi verða frásagdur rættin at eiga, brúka, halda, slakta ella sum heild at fáast við dýr persónliga.

Forboðið kann avmarkast til at snúgva seg um ávís dýrsløg.

Eisini er ásett, at ein persónur kann verða frásagdur hendan rætt til allar tíðir ella fyri eitt nærri ásett tíðarskeið.

- Treytin fyri at frásiga henda rætt er, at viðkomandi
1. við dómni verður sagdur sekur fyri mishandling av dýrum ella
 2. fyri áður at hava gjørt seg sekan í dýrplágarí ella øðrum broti á reglurnar í lógini ella á § 196 í revsilógini av nýggjum verður sekur í slíkum broti.

Brot á forboðið verður revsað við bót.

Aftur at hesum kann lögreglan, tá talan er um brot av forboðnum, flyta dýrið burtur og fáa tað selt ella avlívað uttan so, at eigarin áðrenn eina av lögregluni ásetta freist syrgir fyri, at dýrið verður flutt aðrastaðni.

Útreiðslurnar av tiltakinum hjá lögregluni verða bornar av tí, sum hevur brotið forboðið.

Í 2. stk. er ásett, at tað er undir revsiábyrgd í tænastu síni at lata ein persón útinna verk, sum er móti forboðnum.

Revsimarkið er bót.

Eftir galdandi lóggávu, lóg nr. 152 frá 17. mai 1916, samb. fyriskipan nr. 110 frá 1. mars 1919, § 3, kann rætturin til at útinna slátur fyri eitt tíðarskeið ella fyri allar tíðir við dómni verða frásagdur tí, sum hevur gjørt seg sekan í grovari mishandling av dýrum.

Ivasamt er, um tað í galdandi lóggávu annars er heimild til at frásiga rættin til at fáast við dýr.

Henda heimild skuldi, um so var, funnist í revsilógini, §§ 78-79 (sum hon er orðað við lóg nr. 286 frá 18. juni 1951 - broytt við lóg nr. 212 frá 4. juni 1965) "om rettighedsfor-tabelse på grund af strafbart forhold" - serliga § 79, 1. stk., 2. pkt.

Spurningurin, um tað eftir hesi áseting er heimild til at frásiga rættin til partvís at fáast við dýr, er ikki lagdur fyri dómstólarnar.

Greinin snýr seg um skylduna hjá foreldrum, verjum, húsbónda og øðrum, sum hava umsjón við børnum undir 15 ár, at syrgja fyri, at børn ikki gera brot á lógina.

Eftir 1. stk. verður tann, ið umsjónina hevur, revsaður fyri brotið, um hann hevur verið vitandi um brotið, uttan at hann hevur roynt at fyribyrsgja tí.

Eftir 2. stk. verður tann, ið umsjónina hevur, revsaður við bót ella hefti, um groft ósketni er orsök til, at hann hevur verið óvitandi um brotið, sum barnið hevur gjørt.

Endamálið við greinini er, samstundis sum gjørt verður vart við, at børn undir 15 ár ikki kunnu revsast, at vaksin eiga at leggja børnum eina við at vera góð við dýr og at fara væl við dýrum og hava umsjón við, at børn ikki bróta lógina.

Til § 22.

Greinin ásetir, at mál um brot á lógina verða viðgjørd sum lögreglumál, og at útreiðslurnar eftir lógini - um annað ikki er ásett - verða bornar sum útreiðslur hjá lögregluni.

Til § 23.

Eftir 1. stk. kemur lógin í gildi, tá ið hon verður kunngjørd.

Tó kemur § 3, 6. pkt., ikki í gildi fyrr enn 1. oktober 1989. Um grundgevingina fyri hesum verður víst til viðmerkingarnar til § 3. Landsstýrið eigur áðrenn nevndu tíðarfreist at kunngerá, at hendan áseting kemur í gildi.

Í 2. stk. eru ásetingar um, at galdandi lóggáva um
dýravernd verður avtíkin.

43

ARBEIDSBÓLKURIN TIL AT KANNA DÝRAVERNDARLÓGINA

Tórshavn, tann

D. J. Bærentsen

M. Nepper-Christensen

Justines Olsen

Hanus Wardum

/
/

Sjúrdur Rasmussen
skrivari hjá nevndini

Anordning nr. 110 fra 1. marts 1919.

Anordning,

herved

Lov om Værn for Dyr af 17de Maj 1916 sættes i Kraft paa Færøerne.

Vi Christian den Tiende, af Guds Naade, Konge til Danmark og Island, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg,

Gøre ritterligt: I Henhold til den Regeringen ved § 8 i Lov om Værn for Dyr af 17de Maj 1916 dertil meddelte Bemyndigelse sættes den nævnte Lov herved i Kraft paa Færøerne med de Lempelser, som ifølge disse Øers særlige Forhold findes hensigtsmæssige, idet Vi samtidig til Lettelse ved Brugen af Loven ville have bekendtgjort følgende Optryk af den i den Affattelse, i hvilken den sættes i Kraft paa Færøerne.

Thi byde og befale Vi herved som følger:

Lov om Værn for Dyr af 17de Maj 1916

skal herefter være gældende paa Færøerne i følgende Skikkelse:

§ 1.

(ophævet ved lov nr. 127 af 15. april 1930)

§ 2.

Ret til at udføre Slagtning kan for en Tid eller for bestandig ved Dom frakendes den, der har gjort sig skyldig i grov Mishandling af Dyr.

§ 3.

Politiet skal, naar det kommer til Kundskab om, at et tilskadekommet eller sygt Husdyr ikke kan helbredes, og at det vil medføre unødigt Lidelse at lade det leve, hurtigst muligt foretage Undersøgelse, om fornødent ved en Dyrlæge, og kan derefter give Ejeren eller den, der har Raadighed over Dyret, skriftligt Paalæg om inden en vis kortere Frist at lade Dyret dræbe.

Efterkommer den, hvem Politiet i Henhold til foranførte Bestemmelse har givet Paalæg, ikke dette, ifalder den paagældende Straf efter § 1.

§ 4.

Om Tilladelse til at foretage smerteforvoldende Forsøg med Dyr i videnskabeligt Øjemed samt om Straffen for Overtrædelse af de med Hensyn hertil givne Regler gælder, hvad der derom er foreskrevet i den til enhver Tid gældende Lovgivning.

§ 5.

Angaaende Dyr's Transport, Slagning eller deres Behandling i anden særlig Retning kan Justitsministeriet efter indhentet Erklæring fra Lagtinget give Forskrifter, ligesom der i Politivedtægter kan optages Bestemmelser i saa Henseende. Overtrædelse af saadanne Forskrifter straffes som Overtrædelse af Politivedtægt, for saa vidt ikke højere Straf er forskyldt.

§ 6.

Sager om Overtrædelse af denne Lov behandles som offentlige Politisager. Udgifter i Henhold til denne Lov afholdes efter Reglerne om Delinkventomkostninger.

§ 7.

§ 297 i almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 ophæves.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 1ste Marts 1919.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

Zahle.

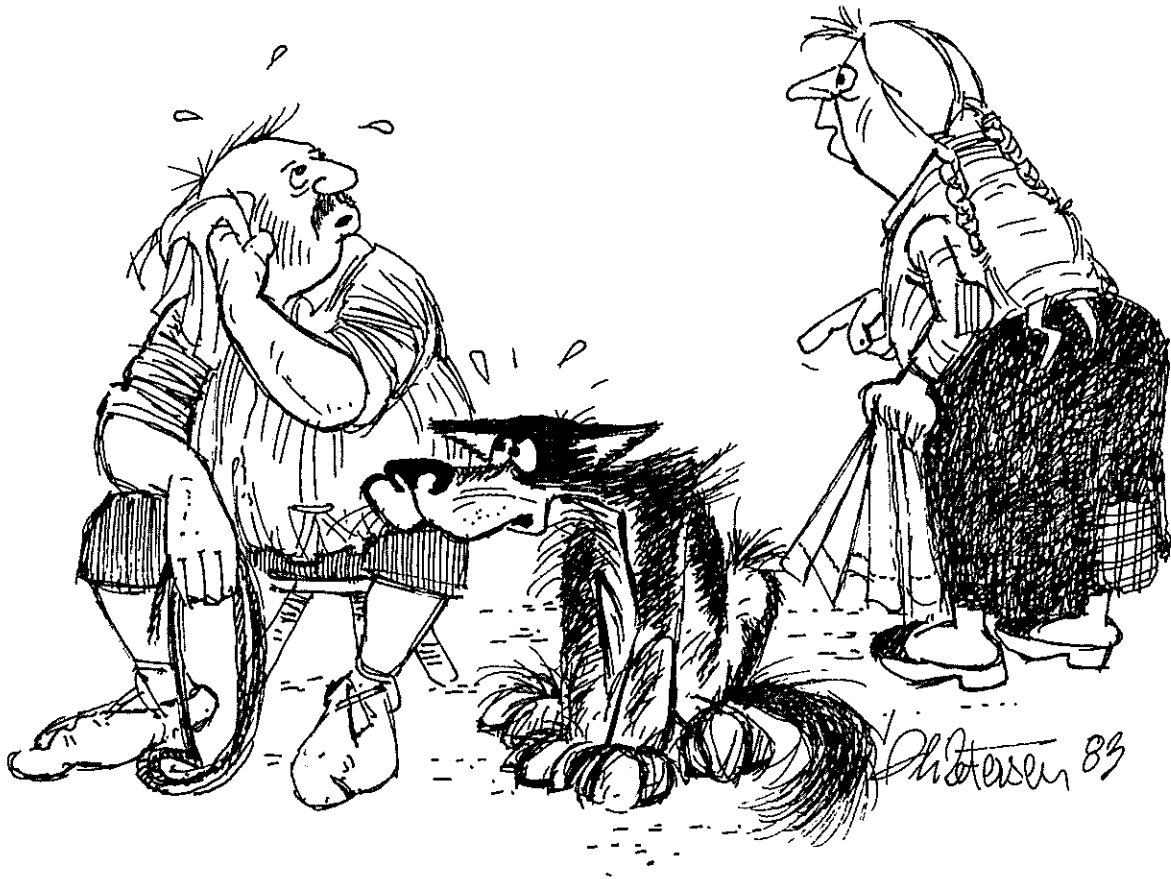
Skjal. 2

Bekendtgørelse af Borgerlig Straffelov
nr. 215 fra 24. juni 1939.

(Uddrag)

§ 196.

Den, som ved Overanstrengelse, Vandrøgt eller paa anden Maade behandler Dyr uforsvarligt, straffes for Dyrplageri med Bøde, Hæfte eller med Fængsel, der, naar Forholdet har Karakteren af Mishandling, kan stige til 1 Aar.

ENN ER HUNDURIN IKKI HÁLVBARDUR